

KURATORZY SĄDOWI

Zadania, metody pracy i współpraca z Policją

podinsp. Maciej Antas

Zakład Służby Prewencyjnej CSP

Polska Policja ma ustawowy obowiązek ochrony życia i zdrowia ludzi oraz mienia przed bezprawnymi zamachami naruszającymi te dobra. Jest to najważniejsze zadanie, które znalazło się na pierwszym miejscu katalogu celów tej instytucji. Wśród tysięcy interwencji codziennie przeprowadzanych w naszym kraju przez komórki patrolowo-interwencyjne jednostek Policji sporą ich część stanowią ingerencje w sferę prywatną Polaków, czyli tzw. interwencje domowe związane z przemocą w rodzinie, niewłaściwym sprawowaniem opieki nad małoletnimi czy nadużywaniem alkoholu lub narkotyków. Są to interwencje niełatwe do rozstrzygnięcia, a kieruje się często na nie funkcjonariuszy najmłodszych służbą, czasem nieposiadających doświadczenia niezbędnego do tego, by działać profesjonalnie. Rodzi to wiele problemów i obaw wśród policjantów, którzy wówczas nie czują się na siłach, aby rozstrzygać o zatrzymaniu nietrzeźwych rodziców czy umieszczeniu małych dzieci w placówce opiekuńczej.

Celem artykułu jest przybliżenie instytucji państwowej, jaką jest kurator sądowy, który może być pomocny w rozwiązaniu konkretnej sytuacji z racji jego wiedzy wynikającej z doświadczenia zawodowego oraz który bardzo często będzie spotykany na miejscu zdarzenia jako świadek ujawnienia sytuacji nagłej, nierzadko kryzysowej, lub jako osoba zgłaszająca, pokrzywdzona i wymagająca pomocy oraz wsparcia Policji.

Kuratela sądowa ma za zadanie wspierać rodzinę, a także prowadzić profilaktykę i prewencję społeczną. Kurator to przedstawiciel prawny osoby, która potrzebuje pomocy lub sama nie jest w stanie prowadzić swoich spraw¹.

W myśl artykułu 115 § 13 pkt 3 Kodeksu karnego² kurator sądowy jest to funkcjonariusz publiczny, a więc z uwagi na szczególną pozycję zawodową lub posiadane kompetencje związane ze sprawowaniem władzy publicznej korzysta na gruncie polskiego prawa karnego ze szczególnej ochrony prawnej, jednocześnie podlegając szczególnej odpowiedzialności karnej.

Kuratorzy pełniący swoje obowiązki realizują określone przez prawo zadania o charakterze wychowawczo-resocjalizacyjnym, diagnostycznym, profilaktycznym i kontrolnym, które są związane z wykonywaniem orzeczeń sądu. Wykonują swoje zadania zarówno w środowisku osób, których dotyczy postępowanie, czyli podopiecznych, w miejscu ich zamieszkania, jak i na terenie zakładów zamkniętych i placówek ich pobytu, w szczególności na terenie zakładów karnych, placówek opiekuńczo-wychowawczych oraz leczniczo-rehabilitacyjnych. Jednym z najprostszych podziałów kuratorów sądowych jest podział na:

- kuratorów zawodowych:
 - dla dorosłych – wykonujących orzeczenia w sprawach karnych,
 - rodzinnych – wykonujących orzeczenia w sprawach rodzinnych i nieletnich;
- kuratorów społecznych – wykonujących orzeczenia w jednym z dwóch powyższych zespołów, lecz pełniących swoje zadania społecznie³.

Metody pracy kuratorów sądowych

Z danych za rok 2017 wynika, że w Polsce wykonywało wtedy bezpośrednią pracę z podopiecznymi 2067 rodzinnych zawodowych kuratorów sądowych, wspieranych przez 11 885 kuratorów społecznych⁴. To właśnie z nimi najczęściej się spotykamy na miejscu interwencji policyjnych. W każdym powierzonym przypadku dokonują autonomicznego wyboru stosownej, konkretnej metody i sposobu pracy wobec osób pozostających pod ich oddziaływaniem.

Zadania wykonywane przez kuratorów rodzinnych to:

- wywiady środowiskowe;
- sprawowanie nadzoru w sprawach opiekuńczych;

KURATORZY SĄDOWI

- sprawowanie nadzoru nad nieletnimi;
- sprawowanie nadzoru nad osobami zobowiązanymi do leczenia odwykowego;
- udział w ustanowionych przez sąd kontaktach rodziców z małoletnimi dziećmi;
- przymusowe odbieranie osoby podlegającej władzy rodzicielskiej oraz umieszczanie w rodzinie zastępczej lub placówce opiekuńczo-wychowawczej;
- kontrola warunków życiowych osób poddanych opiece prawnej i przebywających w rodzinie zastępczej;
- udział w pracach gminnych zespołów interdyscyplinarnych i grupach roboczych w sprawach dotyczących przemocy w rodzinie;
- organizacja i kontrola pracy podległych kuratorów społecznych oraz innych osób uprawnionych do wykonywania nadzoru;
- współpraca ze szkołami, ośrodkami opieki społecznej, powiatowymi centrami pomocy rodzinie, poradniami psychologiczno-pedagogicznymi, rodzinnymi ośrodkami diagnostyczno-konsultacyjnymi, młodzieżowymi ośrodkami socjoterapii, młodzieżowymi ośrodkami wychowawczymi, zakładami poprawczymi, schroniskami dla nieletnich, samorządem terytorialnymi, Policją, organizacjami pozarządowymi i uczelniami wyższymi⁵.

Sposób pracy kuratorów sądowych umożliwia im prowadzenie zindywidualizowanych działań, z reguły w ramach ogólnej metody pracy, określanej mianem metody indywidualnych przypadków. Oprócz tego kuratorzy zawodowi i społeczni w zależności od rodzaju nadzoru stosują następujące metody i techniki gromadzenia danych:

- 1) w sprawach rodzinnych: analiza akt i dokumentów zastanych, wywiad w środowisku, standaryzowane narzędzia, obserwacja i wywiad; po zdiagnozowaniu środowiska i przyczyn dysfunkcji kuratorzy podejmują następujące czynności: udzielają porad w zakresie opieki nad dzieckiem, doradzają w zakresie metod wychowawczych, przeprowadzają rozmowy motywujące, kontrolują podopiecznych, wspierają emocjonalnie i duchowo, pomagają w uzyskaniu środków materialnych, organizują czas wolny, zachęcają do udziału w zajęciach terapeutycznych, pomagają w rozwiązywaniu konfliktów z otoczeniem i problemów rodzinnych;
- 2) w sprawach nieletnich: rozmowy wychowawcze i motywujące, kontrolowanie, doradzanie, przekonywanie i metoda przykładu osobistego.

Z uwagi na obserwowaną w ostatnich latach tendencję do występowania zjawiska demoralizacji wśród nieletnich w coraz młodszym wieku oraz zmieniający się obraz przestępczości ewaluujący w kierunku szeroko pojętej cyberprzestępczości, kuratorzy również modyfikują swe działania, wspierając rodzinę i nieletniego w zakresie pomocy psychopedagogicznej, emocjonalnej, doradztwa wychowawczego i zawodowego oraz sposobów uzyskania wsparcia materialnego.

Działalność profilaktyczna

Profilaktyka to umożliwienie ludziom uzyskania pomocy potrzebnej im do konfrontacji ze złożonymi, stresującymi warunkami życia oraz umożliwienie jednostkom osiągnięcia satysfakcjonującego, społecznie akceptowanego, bogatego życia. Definiowana jest także jako ogół wszystkich działań podejmowanych w celu zapobiegania pojawieniu się i/lub rozwojowi niepożądaných zachowań i stanów rzeczy (dysfunkcji, chorób,

zaburzeń rozwoju itp.), czyli zjawisk stanowiących zagrożenie dla danej zbiorowości społecznej⁶. Termin ten odnosi się do różnorodnych obszarów funkcjonowania jednostek i grup społecznych. Rozumiany jest on więc jako działalność różnych osób i instytucji (również kuratora sądowego) mająca na celu przeciwdziałanie problemom społecznym, zdrowotnym i ekologicznym. W takim ujęciu działania profilaktyczne obejmują zarówno identyfikację przyczyn danego problemu, poszukiwanie sposobów jego usunięcia poprzez wdrożenie odpowiednich strategii i programów zapobiegawczych, jak i bieżące monitorowanie ich realizacji oraz ewaluację efektów.

Wszelkie działania profilaktyczne – niezależnie od ich specyfiki i różnych ujęć definicyjnych – mają wspólne cele. W dostępnej literaturze proponowany jest następujący ich podział⁷:

- 1) rozpowszechnianie prawdziwych i rzetelnych informacji o zjawisku, którego profilaktyka dotyczy;
- 2) kształtowanie umiejętności intrapersonalnych, a w szczególności: samoświadomości, samooceny i samodyscypliny;
- 3) rozwijanie umiejętności interpersonalnych, a w szczególności umiejętności empatycznych, współpracy, komunikowania się oraz rozwiązywania konfliktów;
- 4) rozwijanie umiejętności podejmowania decyzji oraz rozwiązywania problemów;
- 5) kształtowanie m.in. zdolności do wybierania pozytywnych, a nie negatywnych stylów życia;
- 6) rozwijanie związków z grupą społeczną i poczucia odpowiedzialności za grupę, do której jednostka należy (rodzina, lokalna społeczność, ogół społeczeństwa);
- 7) rozwijanie dojrzałej odpowiedzialności jako właściwego wzorca do naśladowania przez innych (obejmującej m.in.: styl życia, postawy wobec używania środków odurzających, podejmowanie decyzji);
- 8) rozwijanie środowiska rodzinnego, społecznego i środowiska pracy, które podnosiłyby jakość życia wszystkich jego członków;
- 9) kształtowanie reguł prawnych i publicznych w taki sposób, by były zgodne z ludzkimi potrzebami i wspierały pozytywne style życia;
- 10) umożliwienie wczesnego rozpoznawania, diagnozowania zagrożeń oraz rozwijania strategii przeciwdziałania, bazujących na znajomości przyczyn szkodliwych uwarunkowań.

Działalność profilaktyczna w obrębie wykonywanego nadzoru skłania się ku bardziej liberalnym, opiekuńczo-terapeutycznym sposobom sprawowania pieczy kuratorskiej z ujęciem nawiązującym do kontrolnego modelu nadzoru. Czynności podejmowane przez kuratorów w codziennej pracy wiążą się wprawdzie z pewnymi elementami działalności opiekuńczej, ale są to zabiegi polegające na interwencji już po wystąpieniu dysfunkcji, czyli *post factum*⁸. Nadzór powierzony kuratorowi postanowieniem sądu uniemożliwia mu działanie prewencyjne z uwagi na wcześniej zaistniałe w rodzinie zaburzenia. Bez względu jednak na fakt, że większość osób i środowisk objętych opieką kuratorską nosi znamiona patologii i rozpoznana sytuacja najczęściej potwierdza obecność nieodwracalnych zmian, nie dotyczy to ogółu spraw oraz nie wyklucza podejmowania przez kuratorów czynności uprzedzających, koncentrujących się na identyfikowaniu i wzmacnianiu czynników chroniących, czyli elementów pozytywnych, potencjałów, „mocnych stron”, możliwych do zdiagnozowania zarówno w odniesieniu do jednostki, jak i jej otoczenia⁹.

Z ankietowych badań przeprowadzonych w Polsce i obejmujących ostatnią dekadę wynika, że większość rodzinnych kurato-

rów zawodowych była czynnie zaangażowana w realizację programów profilaktycznych w swoim środowisku lokalnym. W tej grupie znajdowały się zarówno osoby, które były pomysłodawcami, inicjatorami, koordynatorami i organizatorami działań, jak i – wspólnie z innymi podmiotami – ich wykonawcami. Najczęściej uczestnictwo badanych w lokalnych inicjatywach prewencyjnych było powiązane z funkcjonowaniem międzyresortowych zespołów interdyscyplinarnych i grup roboczych¹⁰.

Wśród projektów najczęściej realizowanych przy współdziałaniu kuratorów rodzinnych znajdowały się przede wszystkim programy zapobiegające uzależnieniom oraz problemom związanym z agresją i przemocą. Jako podstawowi partnerzy pomocni w realizacji tych celów znalazły się szkoły, ośrodki pomocy społecznej i Policja. Mniej popularne natomiast były wszelkie przedsięwzięcia promujące szeroko rozumiane zdrowie i wzmacniające kompetencje społeczne.

Kuratorzy najchętniej podejmują działania o charakterze profilaktycznym w obszarze poprawy relacji w rodzinie (szeroko rozumiana pedagogizacja rodziców).

Na drugim miejscu pod względem popularności poszczególnych rodzajów praktyki profilaktycznej kuratorów znajdują się zabiegi związane z edukacją podopiecznych. W tym obszarze najczęściej wykorzystywanym działaniem przez badanych jest – oparte na kontroli i współpracy z pedagogami – motywowanie do nauki i systematyczne monitorowanie sytuacji szkolnej osób nadzorowanych. Dziedziną dość zaniedbaną natomiast jest udział kuratorów w szkolnych programach profilaktycznych oraz w komisjach wychowawczych.

Obszar działań związanych ze zdrowiem znalazł się na trzeciej pozycji w hierarchii ważności. Działalność profilaktyczna kuratorów rodzinnych w Polsce to także zabiegi prewencyjne polegające m.in. na kierowaniu podopiecznych do ośrodków terapii uzależnień oraz promowanie zdrowego stylu życia. Najmniej popularnym działaniem z tego obszaru był systematyczny kontakt badanych z lekarzem rodzinnym i placówkami ochrony zdrowia.

Kuratorzy wysoko oceniający skuteczność swojej pracy profilaktycznej podawali najczęściej następujące argumenty, stanowiące dla nich indywidualne mierniki efektywności:

- 1) brak recydywy i zmiany środków na ostrzejsze wobec osób nadzorowanych oraz ograniczenie ogólnej liczby spraw wpływających do sądu z terenu działania kuratora;
- 2) obserwowane korzystne zmiany w nadzorowanych środowiskach rodzinnych;
- 3) pozytywny wizerunek kuratora (jako osoby godnej zaufania) w środowisku lokalnym;
- 4) ponadstandardowe osobiste zaangażowanie w codzienne życie podopiecznych (również w weekendy i święta), załatwianie konkretnych spraw, udane mediacje;
- 5) dobra współpraca z lokalnymi instytucjami;
- 6) wysokie kompetencje, stale podnoszone kwalifikacje, dzielenie się wiedzą z kuratorami społecznymi, oceny przełożonych i wysokość ryczałtów (w przypadku wolontariuszki)¹¹.

Na podstawie uzyskanych rezultatów badawczych, odnoszących się do problemów społecznych oraz doświadczanych przez kuratorów rodzinnych trudności w codziennym sprawowaniu nadzoru, można wysnuć następujące wnioski:

- do najczęściej występujących problemów społecznych dostrzeganych przez kuratorów okręgowych na terenie ich jurysdykcji należą: uzależnienia (przede wszystkim alkoholizm), bezrobocie, ubóstwo, niekompletność rodzin (również w wyniku emigracji zarobkowej), przemoc, nie-

pełnosprawność intelektualna, somatyczna lub psychiczna osób nadzorowanych; w wielu przypadkach problemy te są ze sobą sprzężone, a ich pochodną są niewłaściwe zachowania i postawy osób podsądnych, związane m.in. z agresją w stosunku do kuratora, utrudnianiem kontaktu, niskim poziomem kompetencji rodzicielskich, wyuczoną bezradnością, postawami roszczeniowymi itp.;

- wśród utrudnień w codziennej pracy kuratorów rodzinnych można wymienić również przede wszystkim nieprawidłowości w sprawnym funkcjonowaniu kuratorskiej służby sądowej, a w szczególności nadmierne obciążenie badanych obowiązkami służbowymi (np. jednorazowymi wywiadami środowiskowymi, czasochłonnymi czynnościami administracyjno-biuroowymi) przy rozległym terenie działania i wyraźnym niedostatku w zakresie wyposażenia ich w niezbędne narzędzia pracy (np. służbowe samochody, telefony, alkomaty, narkotesty) oraz środki finansowe na pokrycie dodatkowych kosztów;
- istotną przeszkodą w realizacji statutowych zadań kuratora sądowego jest wciąż niedoskonały system pomocy, profilaktyki i resocjalizacji w warunkach polskich; przyczyną tego stanu rzeczy jest niewystarczająca sieć instytucji (zwłaszcza w zakresie terapii różnorodnych zaburzeń i dysfunkcji somatycznych oraz psychicznych), brak adekwatnej do potrzeb oferty programów terapeutycznych (np. adresowanych do osób uzależnionych), brak określonych, czytelnych standardów dotyczących międzyresortowej współpracy poszczególnych podmiotów w przestrzeni lokalnej.

Aktualny sposób funkcjonowania kurateli rodzinnej jest ugruntowany wieloletnią tradycją, związaną ze specyficznym usytuowaniem instytucji kuratora w strukturach sądownictwa. Wiąże się on z wykonywaniem poleceń sędziów, którzy – niestety – wydają się bardziej zainteresowani przekazywanymi informacjami na temat nadzorowanych (istotnie ułatwiającymi im podejmowanie jakichkolwiek decyzji) niż sprawnością metodyczną kuratorów, dzięki której sprawy podopiecznych mogą przybierać pozytywny obrót i być zwieńczone szczęśliwym finałem¹².

Współpraca policji z kuratorami sądowymi – pożądany kierunek zmian

Instytucja kuratora sądowego w realiach dzisiejszego świata wydaje się pracą (służbą) niemalże heroiczną. Jest ona osadzona w skomplikowanej rzeczywistości społeczno-wychowawczej. Nagromadzenie i często występujące sprzężenie wielu problemów w jednej wspólnotie rodzinnej implikuje wiele niepożądanych zachowań i postaw osób nadzorowanych. Z jednej strony jawna agresja, nieuzasadnione pretensje i postawy roszczeniowe, a z drugiej – permanentne unikanie lub utrudnianie kontaktu, zupełna bezradność życiowa i nieudolność wychowawcza – to stałe elementy codziennych zmagania kuratorów rodzinnych¹³. Kuratorzy starają się wspierać swoich podopiecznych w pokonywaniu różnych życiowych przeszkód i jednocześnie realizować się w służbie państwu, wykonując swoistą misję. Jednak nierzadko są atakowani przez tych samych ludzi poprzez znieważanie, poniżanie, szcucie psem¹⁴ i sfrustrowani przez słabe skoordynowanie działań instytucji wspomagających.

Zadania realizowane przez zespół kuratorskiej służby sądowej i Policję mają wiele wspólnego z uwagi na zbieżne cele w dążeniu do niesienia pomocy. Warto by było więc zastanowić się, jak można usprawnić współpracę w tym zakresie.

KURATORZY SĄDOWI

Opublikowany przez Ministerstwo Sprawiedliwości w czerwcu 2019 r. projekt nowej ustawy o kuratorskiej służbie sądowej zakładał wiele nowości i usprawnień. Jedną z nich było kierowanie patrolu Policji (dzielnicowego) do zapewnienia pomocy kuratorowi podczas przeprowadzanych wywiadów środowiskowych, jeśli istniałoby zagrożenie jego bezpieczeństwa. W praktyce wspólne wizyty wśród podopiecznych w znaczny sposób ograniczyłyby zagrożenie przestępczością, podniosłyby poczucie bezpieczeństwa kuratorów i pozwoliły na zacieśnienie współpracy. Projekt został skierowany do uzgodnień międzyresortowych, konsultacji publicznych i jak na razie nie został uchwalony.

W dniu 30 listopada 2020 r. weszła w życie nowelizacja ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie¹⁵. Polska po jej wprowadzeniu dołączyła do krajów Europy Zachodniej, w których dotknięci przemocą domową mogą liczyć na natychmiastową pomoc dzięki nowym narzędziom. Policjanci mogą wydać zakaz zbliżania się sprawcy do miejsca zamieszkania, a także nakaz natychmiastowego jego opuszczenia oraz wskazać instytucje pomocowe. Wydawanie tych obostrzeń jest rejestrowane w systemach komputerowych Policji w celu kontrolowania ich przestrzegania przez sprawcę. Dodatkowo w tych samych systemach można było rejestrować uruchomioną procedurę „Niebieskie Karty”, która funkcjonuje już kilkanaście lat¹⁶ i kiedyś była już w nich wprowadzana. Obecnie nie jest ona rejestrowana, a przepis wymaga, by podczas każdej następnej interwencji z symptomami (podejrzeniem) przemocy w rodzinie zakładać (wdrażać procedurę) po raz kolejny. Najczęściej kolejny druk wnosi niewiele nowości, a jeżeli się pojawiają, można je ująć w sporządzanej przez funkcjonariuszy notatce urzędowej. Następnie „Niebieska Karta” jest powielana (czasami interwencji jest kilka w tygodniu lub miesiącu pod tym samym adresem) i przekazywana do innych instytucji pomocowych.

Rejestracja „Niebieskich Kart” w Krajowym Systemie Informacji Policji usprawniłaby działania funkcjonariuszy. System Wspomagania Dowodzenia, do którego dyżurny wprowadza interwencje, mógłby pobierać dane z KSIP-u tak jak jest to w przypadku np. posiadania broni palnej. Policjanci ze stanowiska kierowania mogliby przekazać patrolowi interweniującemu, że pod tym adresem, pod który zostali skierowani, jest już wdrożona procedura „Niebieskie Karty”. Dodatkowo mogliby do systemu wprowadzić dane o nadzorze kuratorskim w rodzinie. Obecnie tylko dzielnicowy właściwy miejscowo i kierownik rewiru dzielnicowych są w posiadaniu informacji, czy w konkretnej rodzinie są prowadzone „Niebieska Karta” lub nadzór kuratora. Dane te są przechowywane najczęściej w wersji papierowej w teczce rejonu i nieodstępne dla dyżurnego czy interweniujących policjantów. Wielokrotnie dzielnicowi sporządzają wywiady, ustalenia dla kuratorów, którzy podają do siebie kontakt i są gotowi do współpracy o każdej porze. Wystarczyłoby, mając taką wiedzę, uaktualnić dane informatyczne. Wprowadzenie do systemu zarówno „Niebieskiej Karty” w powiązaniu z konkretnym adresem, jak i danych pracownika sądu, który ma powierzony nadzór, znacznie usprawniłby pracę funkcjonariuszy na miejscu interwencji.

Podsumowanie

Jakość i poziom współpracy policjantów z kuratorami sądowymi są zależne od konkretnych osób, które spotkają się na miejscu interwencji czy odbędą rozmowę telefoniczną, oraz od wcześniejszych doświadczeń, wiedzy, empatii i chęci po-

mocy. Obie służby powinny w założeniu działać profesjonalnie i cieszyć się najlepszą z możliwych opinią społeczną. Życie pisze oczywiście różne scenariusze, ale zarówno policjanci, jak i kuratorzy muszą poradzić sobie z każdym z nich. Informacja jest obecnie bardzo cennym zasobem i jeśli to jest możliwe i wskazane ze względów prawnych, współpracujące służby powinny się nią dzielić tak, by skuteczniej realizować swoje zadania.

- ¹ Ł. Kwadrans, *Metody pracy wychowawczo-resocjalizacyjnej i profilaktycznej kuratorów sądowych wykonujących orzeczenia w sprawach rodzinnych i nieletnich*, „Prawo karne i kryminologia”, Instytut Wymiaru Sprawiedliwości, Warszawa 2019, s. 5.
- ² Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1444, z późn. zm.).
- ³ Wikipedia, *Kurator sądowy*, https://pl.wikipedia.org/wiki/Kurator_sądowy.
- ⁴ Ministerstwo Sprawiedliwości, Departament Strategii i Funduszy Europejskich, *Sprawozdanie z działalności kuratorskiej służby sądowej za 2017 r.*, MS-S40.
- ⁵ Ł. Kwadrans, *Metody pracy wychowawczo-resocjalizacyjnej i profilaktycznej kuratorów sądowych wykonujących orzeczenia w sprawach rodzinnych i nieletnich*, s. 13, 43, 147.
- ⁶ B. Wojnarowska, *Profilaktyka*, w: *Encyklopedia pedagogiczna XXI wieku*, red. T. Pilch, t. 4, Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Warszawa 2005, s. 943–946.
- ⁷ B. Zinkiewicz, *Profilaktyczny wymiar działalności rodzinnych kuratorów sądowych*, Oficyna Wydawnicza AFM, Kraków 2015, s. 42.
- ⁸ Tamże, s. 240.
- ⁹ Tamże.
- ¹⁰ Tamże, s. 209.
- ¹¹ Tamże, s. 236–237.
- ¹² Tamże, s. 42 i 247.
- ¹³ Tamże, s. 245.
- ¹⁴ A. Janus-Dębska, M. Gronkiewicz-Ostaszewska, *Bezpieczeństwo kuratorów sądowych w świetle badania ankietowego*, Instytut Wymiaru Sprawiedliwości, Warszawa 2016, s. 104.
- ¹⁵ Ustawa z dnia 30 kwietnia 2020 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 956).
- ¹⁶ Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie procedury „Niebieskie Karty” oraz wzorów formularzy „Niebieska Karta” z dnia 13 września 2011 r. (Dz. U. Nr 209, poz. 1245), § 9.

Summary

Probation officers. Tasks, methods of work and cooperation with the Police

Amongst thousands of interventions conducted every day by the Polish Police the substantial part includes interferences in the private sphere of Poles, i.e. so-called home interventions associated with domestic violence, improper care execution of minors or alcohol and drug abuse. These interventions are not easy to resolve and they are often executed by young police officers, often without the necessary experience to act professionally. It generates a lot of problems and anxieties amongst police officers who do not feel competent enough to decide about the apprehension of intoxicated parents or putting small children in the care centre.

The purpose of the article is to bring closer the state institution of a probation officer, who can be helpful in solving a specific situation due to his knowledge resulting from his professional experience and who will be very often met at the incident scene as the witness of revealing the emergency situation, frequently a crisis one, or as the reporting, aggrieved person, requiring assistance and support from the Police.

Tłumaczenie: Renata Cedro